

VoxUkraine, 2015. URL: https://gazeta.ua/articles/dunnett/_vidtik-mizkiv-z-ukrayini-mozhe-prinesti-yij-nespodivani-bonusi/625184

4. Дронь Є. В., Заньковська В. Г. Трудова міграція в Україні: тенденції та наслідки // Буковинський університет. 7 с. URL: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zbirduk.bukuniver.edu.ua/issue_articles/38.pdf

5. Кульчицька К., Сушко І. Неврегульована і вимушена міграція з України до ЄС перед отриманням безвізового режиму: можливі наслідки та очікування // Європа без бар'єрів, 2017. 8 с.

6. Малиновська О. А. Наслідки міжнародної міграції населення України та політико-управлінські дії щодо їх врегулювання. Аналітична записка // Національний інститут стратегічних досліджень, 2011. URL: <http://www.niss.gov.ua/articles/562/>

7. Міграційні процеси в Україні: сучасний стан і перспективи : монографія НАН України; ін-т демографії та соціальних досліджень ; О.В. Позняк (наук. ред). Умань : СПД Сочінський, 2007. 276 с.

8. Пелка К. Характеристика концепції міграційної політики України та напрями її розвитку // Наукові праці МАУП, 2013. Вип. 2(37). С. 66–71.

9. П'ятковська О. Р. Механізми регулювання міжнародної трудової міграції: визначення операційного поняття // Глобальні та національні проблеми економіки. Миколаїв: Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського, 2015. Вип. 8. С. 66–70.

10. Статистичний щорічник України за 2014 рік / Укрстат / За ред. І. М. Жук; відп. за вип. О. А. Вишнеvsька. Київ: Державна служба статистики України, 2015. 239 с.

11. Kolesnikova J., Camille R., Kamasheva A., Yue Z. Current trends of realization of the intellectual capital and problems of intellectual migration // Procedia Economics and Finance, 2014. Vol. 14. P. 326–332.

12. Lee E. A Theory of Migration / Demography, 1966. № 3(1). P. 47–57.

13. Number of internet users worldwide from 2005 to 2017 / Statista, 2017. URL: <https://www.statista.com/statistics/273018/number-of-internet-users-worldwide/>

14. World Investment Report 2013: Global Value Chains: Investment and Trade for Development // UNCTAD, 2013. 44 p.

Бабанін Сергій Володимирович,
доцент кафедри
кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

РОЗМЕЖУВАННЯ СУТЕНЕРСТВА АБО ВТЯГНЕННЯ ОСОБИ В ЗАНЯТТЯ ПРОСТИТУЦІЄЮ ВІД ВЕРБУВАННЯ ЛЮДИНИ З МЕТОЮ СЕКСУАЛЬНОЇ ЕКСПЛУАТАЦІЇ

Розмежування суміжних складів злочинів є необхідною умовою забезпечення правильного застосування кримінального законодавства України.

Частина 1 ст. 303 КК України [1] передбачає відповідальність за втяг-

нення особи в заняття проституцією або примушування її до зайняття проституцією з використанням обману, шантажу чи уразливого стану цієї особи, або із застосуванням чи погрозою застосування насильства.

Однією з форм торгівлі людьми або іншої незаконної угоди щодо людини є вербування людини з метою сексуальної експлуатації з використанням обману, шантажу чи уразливого стану особи (ч. 1 ст. 149 КК України [1]).

Об'єктивні та суб'єктивні ознаки вказаних діянь значною мірою співпадають, у зв'язку з чим виникає питання щодо визначення критеріїв їх розмежування.

На наш погляд, основний критерій розмежування цих двох злочинів полягає у їх суб'єктивній стороні.

При втягненні особи в заняття проституцією вольова ознака прямого умислу винного полягає у бажанні особистого безпосереднього (без передачі третім особам) використання особи у наданні сексуальних послуг так званім клієнтам та одержанні від цього матеріальної вигоди.

Так, наприклад, в період з 08.08.2016 р. по 05.01.2017 р. В., К. та С. за попередньою змовою між собою займалися втягненням осіб жіночої статі в заняття проституцією, а саме: підшукували осіб жіночої статі для надання сексуальних послуг клієнтам за грошову винагороду, роз'яснювали умови надання таких послуг, спонукали та залучали до заняття проституцією осіб жіночої статі, організували та контролювали діяльність осіб жіночої статі, що надають сексуальні послуги, їх доставку до місць надання сексуальних послуг, а також забезпечення їх охороною, спонукали та примушували до систематичного зайняття проституцією, в тому числі через систему грошових стягнень за пропуск днів виходу для зайняття проституцією, координували вказану діяльність з метою отримання доходу, організували забезпечення зайняття проституцією сутенерами [2].

При вербуванні людини з метою сексуальної експлуатації вольова ознака прямого умислу винного полягає у бажанні передачі людини третім особам, які у подальшому будуть використовувати цю людину для надання сексуальних послуг.

Так, наприклад, у період часу з початку 2017 р., З., використовуючи соціальну мережу «Вконтакте», реалізуючи свої злочинні наміри, відповідно до раніше розробленого плану злочинних дій, використовуючи уразливе становище К., зокрема збіг тяжких сімейних та матеріальних обставин, викликаних її скрутним матеріальним становищем, відсутністю роботи, постійного джерела доходів, наявності хвороби та інвалідності в її малолітнього брата Д., тобто переконавшись, що вона перебуває в уразливому стані, усвідомлюючи цю обставину, умисно використовуючи її у своїх протиправних діях, зміцнював упевненість потерпілої у необхідності та правильності прийняття позитивного рішення про виїзд до Італійської Республіки, і, шляхом обману, тобто повідомлення потерпілій неправдивих відомостей та приховування певних відомостей, оскільки обіцяв останній працевлаштування щодо догля-

ду за особами похилого віку за грошову винагороду, а в дійсності усвідомлював тільки мету передачі потерпілої К. іншій особі для надання нею інтимних послуг, переконав її у вигідності такої поїздки та в результаті чого домогся її згоди, чим завербував потерпілу та послідовно вчинив інші дії, що потягнули за собою наслідки із переміщенням та передачею іншій особі потерпілої К. [3].

1. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05 квітня 2001 р. / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14> (дата звернення 16.10.2019).

2. Кримінальна справа № № 359/1899/17. *Архів Бориспільського міськрайонного суду Київської області.*

3. Кримінальна справа № 727/9754/18. *Архів Першотравневого районного суду м. Чернівці.*

**Батиргарєва
Владислава Станіславівна**
доктор юридичних наук,
старший науковий співробітник,
директор НДІ вивчення проблем злочинності
імені академіка В.В. Сташиса НАПрН України

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ ГРОМАДСЬКОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ЗАГРОЗА ПІДВАЛИНАМ ПРАВОПОРЯДКУ В УКРАЇНІ

Проблема убезпечення українських громадян, усього комплексу їх прав і свобод від злочинних проявів сьогодні, як ніколи раніше, виявляється вельми актуальною темою. Відомо, що кримінальна реальність не є застиглим раз і назавжди феноменом. Адже цей феномен чуйно реагує на певні події – людські, техногенні, природні катаклізми, різного роду трансформаційні процеси, що постійно відбуваються в українському суспільстві, та ін. Під час корінних перетворень у масштабах всього суспільства злочинність так само набуває нових не лише кількісних, а й якісних характеристик. Один із таких періодів сьогодні якраз й переживає наша країна. І слід відверто зазначити, що життя в епоху суспільного зламу вже призвело і, на жаль, надалі призводитиме до безпрецедентного збільшення тих злочинів, які за минулих часів не були характерними для українського суспільства.

У тих умов, в яких вимушена сьогодні перебувати України, поняття безпеки стає визначальним і навіть сенсоутворюючим чинником нашого буття. Якщо виходити із сучасних підходів людиноцентристського виміру суспільного устрою, то під безпекою слід розуміти стан захищеності життєво важливих інтересів людини, суспільства і держави від внутрішніх та зовнішніх загроз [1, С. 42]. Водночас зауважимо, що існує чимало видів безпек, і в цій си-